

Sygn. akt I PK 56/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko S. Spółce z o.o. z siedzibą w G. (dawniej D. Spółka z o.o. w G.)
o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. oddalił apelację pozwanej D. Spółki z o.o. w G. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 września 2015 r. zasądzającego od pozwanej na rzecz powoda M. S. kwotę 33.600 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy pracę wraz z ustawowymi odsetkami (pkt I) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt II).

W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę naruszało przepisy obowiązujące przy wypowiedzaniu umów, ponieważ podana przez pozwaną przyczyna wypowiedzenia w postaci likwidacji

stanowiska pracy J. G. M., była pozorna. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że wprawdzie stanowisko powoda zostało zlikwidowane, ale w jego miejsce zostało utworzone stanowisko o innej nazwie, które w istotnych elementach nie różniło się od zlikwidowanego. Zatrudniona na tym stanowisku Y. M., mimo innego pisemnego zakresu obowiązków i innej nazwy stanowiska pracy, faktycznie wykonywała tę samą pracę co powód. Dopiero od dnia 1 sierpnia 2014 r. powstały dwa kierownicze stanowiska, które objęli Y. M. i K. P. . Biorąc pod uwagę, że wszystkie istotne obowiązki powoda od dnia jego zwolnienia przejęła Y. M., a od dnia 1 sierpnia 2014 r. K. P., Sądy obu instancji przyjęły, że pracodawcą kierowały inne motywy niż podane jako przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę. Ponadto Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe w celu ustalenia, kiedy powód powziął informacje o zatrudnieniu na jego miejsce innego pracownika bowiem okoliczność ta decydowała o istnieniu przesłanek do przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Na podstawie dopuszczonego z urzędu dowodu z zeznań świadka D. J. Sąd Okręgowy ustalił, że o pozorności przyczyny wypowiedzenia powód dowiedział się w dniu 10 lub 12 września 2014 r. Zatem najwcześniej od dnia 10 września 2014 r. rozpoczął bieg termin do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, gdyż powód w dobrej wierze przyjął, że przyczyna wypowiedzenia jest prawdziwa i z tych względów nie odwołał się do sądu pracy zgodnie z pouczeniem. Pozostawał pod wpływem błędu wywołanego przez pracodawcę, że doszło do likwidacji stanowiska pracy. Nie można więc przypisać mu winy w uchybieniu terminowi do wniesienia odwołania. Zatem, wnosząc pozew w dniu 17 września 2014 r., powód dochował termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę wynikający z art. 265 k.p.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości i domagając się jego uchylenia w całości i orzeczenia przez Sąd Najwyższy co do istoty sprawy (art. 398¹⁶ k.p.c.) oraz zasądzenia od powoda na rzecz skarżącej kosztów procesu za wszystkie instancje, ewentualnie uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego, zniesienia postępowania w obu instancjach i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach

postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawach naruszenia przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 232 zdanie 2 k.p.c. w związku z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przez dopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań świadka D. J. na okoliczność czy wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania został złożony w terminie wynikającym z art. 265 § 2 k.p., co jest niedopuszczalnym poszukiwaniem dowodów przez Sąd odwoławczy, naruszeniem zasady bezstronności i niezawisłości sędziowskiej oraz równości stron postępowania, które w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania art. 265 § 1 i 2 k.p. i przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę;

2) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez pominięcie istotnych okoliczności faktycznych i brak uzasadnienia prawnego, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną zaskarżonego orzeczenia, w konsekwencji czego doszło do naruszenia prawa materialnego;

3) art. 45 § 1 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, kiedy nowe stanowiska pracy, różniące się istotnie co do warunków pracy i płacy od stanowiska zlikwidowanego, zostały utworzone dla realizacji odmiennych zadań i celów oraz dla zajmowania których wymagane były specjalne umiejętności, których skarżąca z przyczyn obiektywnych nie posiadała, a do których jedynie dodatkowo przypisano zadania stanowiska zlikwidowanego, których utworzenie nie pozostawało w związku czasowo-przyczynowym z likwidacją stanowiska powoda, a w konsekwencji nieuprawnioną i nieuzasadnioną ingerencję w uprawnienia pracodawcy do samodzielnej realizacji polityki kadrowej umożliwiającej mu osiągnięcie jak najlepszych efektów;

4) art. 265 § 1 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę w sytuacji, kiedy pracodawca nie wprowadził zwalnianego pracownika w błąd i podał mu prawdziwą przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie:

1) czy na gruncie art. 232 zdanie 2 k.p.c. w związku z art. 265 § 1 i 2 k.p. w

związku z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP Sąd odwoławczy może dopuścić dowód z urzędu w postaci dowodu z zeznań świadka, którego dane ustalił na podstawie zeznań strony powodowej, w sytuacji gdy strona ta reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, na której spoczywa ciężar dowodowy (wykazania zachowania terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę), nie zgłaszała żadnych dalszych wniosków, pomimo iż dowód ten był wyraźnie kwestionowany przez stronę pozwaną i czy stanowi to niedopuszczalne wyręczenie strony i poszukiwanie dowodu naruszające konstytucyjną równość stron oraz zasadę bezstronności i niezawisłości sędziowskiej;

2) czy dopuszczalne jest ustalenie, że wypowiedzenie umowy o pracę jest niezgodne z prawem w świetle art. 45 § 1 k.p. „bez ustalenia, że zatrudnienie nowej osoby i powierzenie jej obowiązków dotychczasowego pracownika jest w związku przyczynowym, a także czasowym ze zwolnieniem dotychczasowego pracownika, a pracodawca kierował się inną (oraz jaką) motywacją niż likwidacja i reorganizacja struktury kadrowej, a jeśli nie to, czy w sytuacji ponownej zmiany struktur po dacie likwidacji stanowiska kierowniczego przez powierzenie przynależnych do niego zadań bezpośrednio zarządowi, przy jednoczesnym korzystaniu z usług osoby niezatrudnionej w ramach stosunku pracy, z którą następnie w wyniku dalszej reorganizacji zawierana jest umowa o pracę, przy czym nie w celu zastąpienia poprzedniego pracownika czy też na jego stanowisko, ale na zupełnie inne stanowisko, którego stworzenie uzasadnione jest realizowaną przez pracodawcę inwestycją, ma służyć odmiennym celom oraz do zajmowania którego wymagane są unikatowe kompetencje i umiejętności, dopuszczalne jest ustalenie, że doszło do niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę w świetle art. 45 § 1 k. p. czy też jest to nieuprawniona i zbyt daleko idącą ingerencją sądu w sferę decyzyjną pracodawcy co do jego polityki kadrowej”; 3) jak długi okres czasu musi upłynąć od wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji kierowniczego stanowiska pracy do zatrudnienia kolejnego pracownika/pracowników (którzy obejmują stanowisko o odmiennych warunkach pracy, płacy oraz podległości służbowej, związane z odmiennym zakresem obowiązków i zadań oraz w tym celu utworzone, których zwalniany pracownik z przyczyn obiektywnych wykonywać by nie mógł), a

którzy przejmują część obowiązków stanowiska likwidowanego zajmowanego przez zwalnianego pracownika, by pracodawca nie naraził się na zarzut niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę w świetle art. 45 § 1 k.p. z powodu nierzeczywistej likwidacji stanowiska pracy; 4) na jaki moment (tj. czy na moment wypowiedzenia umowy o pracę czy w trakcie całego zatrudnienia pracownika zwalnianego) oraz jakie warunki pracy i płacy powinien porównać sąd, aby ustalić czy doszło do rzeczywistej likwidacji stanowiska, a konsekwencji niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę w świetle art. 45 § 1 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o oddalenie skargi jako bezzasadnej i o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym

orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc

ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

W skardze kasacyjnej brak istotnego zagadnienia prawnego w takim rozumieniu. Pytanie sformułowane w punkcie 1) skargi było już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa, które zostało obszernie przytoczone w odpowiedzi na skargę. Należy zatem jedynie powtórzyć, że dopuszczenie dowodu z urzędu nie może być co do zasady uznane za naruszające zasadę bezstronności sądu i równości stron w procesie, gdyż sąd, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 232 zdanie drugie k.p.c., realizuje cel postępowania cywilnego polegający na dążeniu do wydania słusznego orzeczenia, zgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 24/03, OSNC 2005 nr 3, poz. 45). Sąd Najwyższy stwierdził też, że prawda materialna, ujmowana jako zasada procesu albo jego cel, w dalszym ciągu obowiązuje, choć jej ustalenie nie zawsze jest możliwe, zwłaszcza wtedy, gdy wszystkie narzędzia pozwalające ją odkryć pozostają w rękach stron, które z nich nie korzystają lub czynią to nieumiejętnie. Oceniając na tym tle funkcję art. 232 zdanie drugie k.p.c., Sąd Najwyższy podkreślił, że mimo licznych nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego, ustawodawca nie zdecydował się na zmianę jego treści; z przepisu jasno, bez żadnych obostrzeń lub ograniczeń wynika, że sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, a zatem może to uczynić z urzędu, bez wniosku stron (por. wyrok z dnia 22 lutego 2006 r., III CK 341/05, OSNC 2006 nr 10, poz. 174). Sąd Najwyższy wielokrotnie też wskazywał, że okoliczność, iż strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie wyłącza bezwzględnie możliwości dopuszczenia dowodu z urzędu, albowiem nawet w takiej w sprawie mogą zachodzić okoliczności uzasadniające odstępianie do ścisłego respektowania zasady kontradyktoryjności i skorzystanie z możliwości przewidzianej w art. 232 zdanie 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, LEX nr 570114; z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CSK 551/10, z dnia 22 marca 2012 r., IV CSK 330/11, LEX nr 1169839; z dnia 27 kwietnia 2012 r., V CSK

202/11, LEX nr 1214614; z dnia 7 marca 2013 r., II CSK 422/12, LEX nr 1314390).

Pytania przedstawione w punktach 2) i 3) dotyczące dopuszczalności ustalenia niezgodności z prawem wypowiedzenia umowy o pracę oraz odległości czasowej między likwidacją stanowiska, a zatrudnieniem nowego pracownika zostały w istocie oparte na założeniach, że po dacie likwidacji stanowiska pracy powoda doszło do powierzenia przynależnych do niego zadań bezpośrednio zarządowi, a jednocześnie pracodawca korzystał z usług osoby niezatrudnionej w ramach stosunku pracy, która następnie została zatrudniona nie w celu zastąpienia zwolnionego pracownika ani na jego stanowisko, tylko na zupełnie inne stanowisko, którego stworzenie uzasadnione było realizowaną przez pracodawcę inwestycją, miało służyć odmiennym celom, a na którym to stanowisku wymagane były unikatowe kompetencje i umiejętności, jak też na założeniu, że kolejno zatrudniony pracownik objął stanowisko o odmiennych warunkach pracy, płacy, podległości służbowej oraz zakresem obowiązków niż te na zlikwidowanym stanowisku. Sytuacja taka nie ma jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie, co czyni wskazane zagadnienia pozornymi na tle stanu faktycznego ustalonego w sprawie. Jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, które wiążą Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. stanowisko powoda zostało jedynie formalnie zlikwidowane. Zadania powoda przypisane do stanowiska Junior General Manager najpierw w całości przejęła Y. M., nieformalnie, gdyż zatrudniona została dopiero w dniu 22 kwietnia 2014 r. na stanowisku Managera ds. Produkcji (czyli stanowisku odpowiadającemu nazwie stanowiska powoda przed zmianą nazwy na Junior General Manager). Mimo że nazwa jej stanowiska oraz przypisany do niego zakres obowiązków były inne niż na zlikwidowanym stanowisku, faktycznie wykonywała ona tę samą pracę co powód bowiem kierowała tymi samymi działami, podlegały jej te same osoby, które podlegały powodowi. Następnie od dnia 1 sierpnia 2014 r. część tych zadań przejął K. P.. W rezultacie Sądy obu instancji ustaliły, że zadania powoda przypisane do stanowiska Junior General Manager rozdzielone zostały na dwie osoby nowozatrudnione zajmujące kierownicze stanowiska, najpierw w całości przejęła je Y. M., a następnie ich część K. P.. Zatem w komórce organizacyjnej, w której pracował powód doszło do zwiększenia zatrudnienia na stanowisku kierowniczym, a nie do likwidacji stanowiska pracy. Jednocześnie z poczynionych

przez Sądy obu instancji ustaleń nie wynika, by Y. M. była odpowiedzialna jedynie za transfer wiedzy z zakładu w Korei do zakładu w Polsce, czyli by została zatrudniona ze względu na unikatowe kompetencje i umiejętności, skoro tak jak powód kierowała działami produkcji, wtryskarek i utrzymania ruchu. Sądy ustaliły wreszcie, że po reorganizacji zarząd nie przejął zadań związanych z bezpośrednim kierowaniem wymienionymi działami, skoro zadania te powierzono nowozatrudnionym pracownikom. Ustalenia te powodują, że sformułowane w skardze „zagadnienia prawne” wykracza poza podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, a ich wyjaśnienie nie jest konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy. Na marginesie należy wskazać, że ocena czy likwidacja stanowiska pracy jest rzeczywista czy pozorna, jest elementem ustalenia stanu faktycznego sprawy i nie może być w skardze kasacyjnej skutecznie zakwestionowana przez zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1997 r., I PKN 119/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 13 czy z dnia 3 listopada 2010 r., I PK 93/10, LEX nr 707852). Sądy obu instancji poczyniły ustalenia, że w sprawie likwidacja stanowiska pracy powoda była pozorna. To ustalenie stanu faktycznego nie zostało w skardze zakwestionowane przez powołanie się na zarzut naruszenia konkretnego przepisu regulującego sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy jest w tej sytuacji związany ustaleniem faktycznym będącym podstawą zaskarżonego wyroku. Jeżeli likwidacja stanowiska pracy miała charakter pozorny, to słuszne jest uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za nieuzasadnione w rozumieniu art. 45 k.p. W konsekwencji przedstawianie w skardze kasacyjnej jako istotnego zagadnienia prawnego problemów, które dotyczą sfery faktów, a nie wykładni prawa, nie może być podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 312/11, LEX nr 121542).

Również zagadnienie zawarte w punkcie 4) skargi nie spełnia wymogów dla opisanej wyżej przesłanki istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ Sąd Najwyższy wypowiadał się już co do elementów stosunku pracy, które podlegają porównaniu przy ocenie, czy wystąpiła pozorna likwidacja stanowiska pracy. Otóż ocena, że doszło do pozornej likwidacji stanowiska pracy jest często

skomplikowana ze względów dowodowych i dlatego wymaga szczegółowych ustaleń faktycznych na podstawie dogłębnego rozważenia materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1982 r., I PRN 130/82, OSNCP 1983 nr 8, poz. 121; Praca i Zabezpieczenie Społeczne 1984 nr 12, s. 74 z glosą Z. Myszki). Z pozorną likwidacją stanowiska pracy mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy jest ono formalnie likwidowane, ale w jego miejsce jest tworzone inne stanowisko pracy (o innej nazwie), które w istotnych elementach nie różni się od zlikwidowanego. Ściśle chodzi o to, że treść stosunku pracy (warunki pracy i płacy) pracownika zatrudnionego na nowym (formalnie) stanowisku nie różni się w istotnych elementach (takich, których zmiana wymaga wypowiedzenia) od treści stosunku pracy pracownika zatrudnionego na stanowisku zlikwidowanym (formalnie). Ocena, czy wystąpiła pozorna likwidacja stanowiska pracy polega więc na porównaniu warunków zatrudnienia (treści stosunku pracy) na nowym stanowisku z tymi warunkami na stanowisku zlikwidowanym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 680/00, OSNP 2003 nr 20, poz. 488 czy z dnia 4 września 2007 r., I PK 92/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 286).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego bowiem z treści wniosku zgłoszonego w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wynika, aby powód domagał się zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Żądanie zasądzenia kosztów w postępowaniu kasacyjnym odnosiło się zatem wyłącznie do wydania przez Sąd Najwyższy wyroku oddalającego skargę – w razie przyjęcia jej do rozpoznania i rozpatrzenia. Wobec tego koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie wskazano argumentów dotyczących przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) uzasadniających odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą być uznane – w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania – za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r.,

V CSK 353/14, LEX nr 1628961 czy z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91).